

Arrest

nr. 304 049 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. GOVAERTS en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, Sde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2023 werd ingediend door:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Brazilië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar meerderjarige zoon van de Spaanse nationaliteit, de genaamde F.D.O., I.V.[...], in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ?e bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Voor onderhavige aanvraag werden de volgende documenten overlegd:

- Attest OCMW betreffende geen steun referentiepersoon dd 17.05.2023 + betrokkene dd 13.07.2023
- Getuigschrift dd 08.05.2023 van het 2-de kantoor van Registratie van Onroerend Goed, stellende dat er op naam van betrokkene geen onroerend goed geregistreerd staat in de staat Sao Paulo en het district van Presidente Prudente. Het attest werd opgemaakt na datum van vertrek van de betrokkene uit het land van origine. Bovendien heeft het enkel betrekking op de staat Sao Paulo en het district van Presidente Prudente en geeft het geen uitsluitel over eventuele eigendommen op het volledige Braziliaanse grondgebied.
- Attest dd 04.05.2023 van het Ministerie van Arbeid, attesterende dat de betrokkene een arbeidscontract had bij de werkgever '[...]', met ingang van 24.09.2012 en een einde nemend dd 12.12.2022, met een vermelde vergoeding van 652,36BRL (= 120 euro). Dit loonbedrag bevat geen details over de periodiciteit waarop het betrekking heeft, noch over indexering. Het staat vermeld in het arbeidscontract van betrokkene, dus het betreft een aanvangsloon, zonder enige verdere duiding over de frequentie waarmee het wordt uitbetaald. Derhalve bevat dit document onvolledige informatie ter inschatting van het vermogen van de betrokkene van in het land van herkomst en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Meer recentere bewijzen over het loon dat de betrokkene ontvangen heeft op basis van deze tewerkstelling zijn vereist.
- Verklaring op eer van de referentiepersoon dd 10.07.2021, betreffende verklaarde verleende financiële steun in de loop van het jaar 2020, aan zijn moeder en 2 jongere broers van 5.500 euro – Bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonbrieven bij de firma E.J.; voorbereiding van de aangifte van de personenbelasting - inkomsten 2020; arbeidscontract bij M.T.F. als chauffeur, ingaand dd 18.07.2023; arbeidsovereenkomsten E.J. ; arbeidsovereenkomst bij V.N.E.H.BV ingaand 01 .06.2021;
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, op naam van de betrokkene zelf, bij [...], ingaand dd 12.06.2023 + loonbrief juni 2023
- inschrijvingsbewijzen lessen Nederlands voor betrokkene
- 5 bewijzen van geldoverschrijvingen van de rekening van de referentiepersoon naar een onbekende tegenpartij tussen 16.06.2020 en 07.09.2020: niet in overweging te nemen stuk, daar het geen bewijs van financiële steun aan de betrokkene vormt zonder nadere identificatiegegevens
- 9 bewijzen van overschrijvingen via WISE tussen 19.04.2022 en 05.03.2023, van de rekening van de referentiepersoon naar de betrokkene, gemiddeld 135 euro
- Anderstalige documenten van Gmail, Wise, Caixa, printscreens van betrokkene, met bewijzen van overschrijvingen, niet te interpreteren daar deze niet werden vertaald naar één van de drie landstalen, noch het Engels, niet in overweging te nemen stukken.
- Printscreens met ontvangstbewijzen van betrokkene, zonder datum of vermelding tegenpartij: niet in overweging te nemen stukken.

Betrokkene toonde onvoldoende aan dat zij effectief onvermogen was en dat zij in haar land van herkomst, tot op het ogenblik dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar Spaanse zoon. Wat betreft het onvermogen, blijkt dat de betrokkene tewerkgesteld was tot voor haar komst naar België en dat zij daarvoor een inkomen ontving. Echter, zoals hierboven gemotiveerd, laten de toegevoegde stukken onvoldoende toe om de hoogte van deze verworven inkomsten - in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en waarvoor de betrokkene het ten laste zijn van in het land van herkomst poogt aan te tonen - te bepalen. Betrokkene was dus wel degelijk vermogen, alleen kan onvoldoende worden uitgemaakt of dit vermogen van die aard was dat de financiële steun van de referentiepersoon substantieel was voor het overleven van de betrokkene. Verder ligt een bewijs van geen onroerende goederen op naam van betrokkene voor. Echter, dit getuigschrift werd opgesteld na het vertrek van de betrokkene uit het land van origine. Niets sluit uit dat de betrokkene haar eigendommen van de hand deed voordat zij het land van origine heeft verlaten. Het bewijs geen eigendommen te bezitten dient betrekking te hebben op de periode dat de betrokkene nog in het land van origine verbleef. Bovendien, zoals gemotiveerd, heeft dit attest geen betrekking op het volledige grondgebied van Brazilië. Kortom, het

vermogen van de betrokkene van in het land van origine voorafgaand aan de aanvraag werd niet afdoende aangetoond.

Wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van de betrokkene, zijn de bewijzen van financiële steun niet bij machte om het ten laste zijn conform artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4" te bewijzen. Immers, wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van betrokkene, kan onmogelijk ingeschat worden of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd.2510112021 , p. 9). Zoals hierboven reeds aangehaald, zijn verschillende stukken van geldtransfers bovendien niet te interpreteren omdat ofwel de vertaling ontbreekt, ofwel identificatiegegevens ontbreken die toelaten vast te stellen dat de financiële steun wel degelijk van de referentiepersoon aan de betrokkene gebeurde. Het komt toe aan de betrokkene om de stukken voor interpretatie vatbaar te maken, zodat een betrouwbare analyse van het ten laste zijn kan gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken. Slechts 9 bewijzen van financiële steun tussen 19.04.2022 en 05.03.2023 van gemiddeld 135 euro - zonder een zicht op het vermogen van betrokkene - volstaan uiteraard niet om het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.04.2023 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd.21 .05.2015). Wat dit betreft, blijkt het tegendeel. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, en de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zelf tewerkgesteld is sedert '12.06.2023 bij [...] en dit tot op heden, en dus in staat is zelf een inkomen te verwerven. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, maar valt niet te rijmen met haar aanvraag gezinshereniging, waarin zij voorhoudt ten taste te zijn van haar zoon. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Niet enkel in het land van origine, maar ook in België is het ten laste zijn van de referentiepersoon niet aangetoond.

Geen van de andere voorgelegde documenten, bv. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ziektekostenverzekering, OCMW-attesten, doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Kortom, de afhankelijkheid van betrokkene van in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden tegenover haar zoon overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid 4" van de wet van 15.12.1980 kan niet worden vastgesteld. Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een EU-onderdaan niet verwerven.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR : ZORGVULDIGHEIDSPlicht;
SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers: Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woningen zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster woont samen met haar drie kinderen, waarvan de jongste nog minderjarig is, te [...]

De bestreden beslissing beperkt verzoekster in haar mogelijkheden om haar privé- , familie- en gezinsleven uit te bouwen in België.

Een weigering van verblijf schendt voor verzoekster haar recht op eerbiediging van zijn privé- , familie- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst.

De stukken die verzoekster bij haar aanvraag bijbracht, tonen dit echter voldoende aan.

Verzoekster brengt verschillende bewijzen bij waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst niet over voldoende financiële middelen beschikte. Ten eerste bewijzen dat zij niet over eigendommen beschikt en dat haar arbeidscontract is afgelopen sinds 12.12.2022.

Bovendien brengt verzoekster talrijke bewijzen van geldstortingen bij waaruit blijkt dat zij in Brazilië afhankelijk was van de financiële steun van haar oudste zoon, de referentiepersoon in dit dossier.

Verzoekster was met andere woorden ten laste van haar oudste zoon.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden. Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 8 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. Verzoekster houdt zich het recht voor nog stukken bij te brengen in de loop van het geding.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Spaanse meerderjarige zoon die in België verblijft, in toepassing van artikel 40bis, § 2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*” Hoewel het arrest *Reyes* betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn - ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf - om het begrip “*ten laste*”, zoals omschreven, anders te gaan beoordelen.

Verzoekster moet dus, als bloedverwant in opgaande lijn, aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, haar Spaanse zoon, hetgeen minstens impliceert dat zij moet aantonen dat zij in haar land van herkomst niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien en zij om die reden materieel werd ondersteund door haar zoon.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing van oordeel dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij effectief onvermogen was en dat zij in haar land van herkomst, tot op het ogenblik dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar Spaanse zoon.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat ze onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst en meent dat ze wel degelijk ten laste is van haar zoon. Zij stelt dat de stukken die zij bij haar aanvraag bijbracht, dit voldoende aantonen.

Wat betreft het onvermogen heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat verzoekster tewerkgesteld was tot voor haar komst naar België en dat zij daarvoor een inkomen ontving. Zij heeft erop gewezen dat de toegevoegde stukken onvoldoende toelaten om de hoogte van deze verworven inkomsten - in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en waarvoor verzoekster het ten laste zijn van in het land van herkomst poogt aan te tonen - te bepalen. Zij concludeert dat verzoekster wel degelijk vermogen was, maar dat onvoldoende kan worden uitgemaakt of dit vermogen van die aard was dat de financiële steun van de referentiepersoon substantieel was voor het overleven van verzoekster.

Verzoekster bevestigt dat zij een arbeidscontract had dat afliep in december 2022. Waar zij voorhoudt dat dit bewijst dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikt, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de voorgelegde stukken niet toelaten om de hoogte van de verworven inkomsten uit deze arbeid te bepalen aangezien het vermelde loonbedrag op het voorgelegde attest van het Ministerie van Arbeid geen details bevat over de periodiciteit waarop het betrekking heeft, noch over indexering, noch over de frequentie waarmee het aanvangsloon wordt uitbetaald. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en toont niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat meer recentere bewijzen over het loon dat verzoekster ontvangen heeft op basis van deze tewerkstelling vereist zijn. In de mate verzoekster erop alludeert dat het louter stopzetten van het arbeidscontract voldoende bewijs is dat zij onvoldoende financiële middelen had in haar land van herkomst, kan zij niet worden gevolgd. Het arbeidscontract eindigde immers slechts 4 maanden voordat verzoekster een aanvraag gezinshereniging deed in België. De vaststelling blijft dus overeind dat verzoekster vermogen was in het land van herkomst in de periode voor haar aanvraag en dat door het gebrek aan inzicht aangaande haar loon niet kan worden nagegaan of dit loon

voldoende was om in haar basisbehoeften te voorzien en of de financiële steun van haar zoon derhalve substantieel was om te overleven.

Waar verzoekster nog verwijst naar bewijzen dat zij niet over eigendommen beschikt, gaat zij ook hier voorbij aan de motieven daarover in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft erop gewezen dat het attest werd opgesteld na het vertrek van verzoekster uit het land van origine, dat het bewijs geen eigendommen te bezitten betrekking dient te hebben op de periode dat verzoekster nog in het land van origine verbleef aangezien niets uitsluit dat verzoekster haar eigendommen van de hand deed voordat zij het land van origine heeft verlaten. Verder heeft zij vastgesteld dat het attest geen betrekking heeft op het volledige grondgebied van Brazilië, maar enkel op een specifieke staat en district. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven ondeugdelijk zijn.

Waar verzoekster wijst op de voorgelegde bewijzen van geldstortingen waaruit volgens haar blijkt dat zij in Brazilië afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon, gaat zij andermaal voorbij aan de motieven van de verwerende partij, met name:

“Wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van de betrokkene, zijn de bewijzen van financiële steun niet bij machte om het ten laste zijn conform artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4” te bewijzen. Immers, wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van betrokkene, kan onmogelijk ingeschat worden of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst. De Raad stelt in casu het volgende: “Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien” (arrest RvV nr. 248 082 dd.2510112021 , p. 9). Zoals hierboven reeds aangehaald, zijn verschillende stukken van geldtransfers bovendien niet te interpreteren omdat ofwel de vertaling ontbreekt, ofwel identificatiegegevens ontbreken die toelaten vast te stellen dat de financiële steun wel degelijk van de referentiepersoon aan de betrokkene gebeurde. Het komt toe aan de betrokkene om de stukken voor interpretatie vatbaar te maken, zodat een betrouwbare analyse van het ten laste zijn kan gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken. Slechts 9 bewijzen van financiële steun tussen 19.04.2022 en 05.03.2023 van gemiddeld 135 euro - zonder een zicht op het vermogen van betrokkene - volstaan uiteraard niet om het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen.”

Door louter opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde stukken en te betogen dat zij afhankelijk was van de financiële steun van haar zoon, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij deze stukken onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld.

De vaststelling dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij effectief onvermogen was en dat zij in haar land van herkomst, tot op het ogenblik dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar Spaanse zoon, blijft aldus overeind.

Daarnaast hekelt verzoekster dat de verwerende partij een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet heeft onderzocht vooraleer het bestreden bevel. Zij wijst erop dat zij samenwoont in België met haar drie kinderen, waarvan de jongste nog minderjarig is en betoogt dat de bestreden beslissing verzoekster beperkt in haar mogelijkheden om haar privé-, familie- en gezinsleven uit te bouwen in België.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, waardoor verzoeksters argumentatie op dit vlak faalt. Overigens moet er nog op worden gewezen dat de toepasselijke verblijfsvoorwaarden voor een bloedverwant in opgaande lijn aansluiten bij de bijzondere afhankelijkheidsvoorwaarde die artikel 8 van het EVRM stelt opdat een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan worden aangenomen. Zoals hierboven is gebleken en uit de niet-betwiste motieven van de bestreden beslissing ook blijkt? is de daadwerkelijkheid van die bijzondere afhankelijkheid -het ten laste zijn- niet aangetoond.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS